

[Albertsen]

orden. Det er altså ikke så nemt, som man har skrevet det.

Man antyder også, at der er tale om, at medarbejderne i Danmarks Radio bliver forkælet på mange måder, at de har et højere lønniveau end andre. Dette er ej heller rigtigt. I den forbindelse kan jeg oplyse, at hvis man ser på lønstatistikken for den største gruppe i Danmarks Radio, nemlig journalisterne, ser man, at de kun er placeret som nr. 10 med hensyn til lønniveau.

Over for dette urimelige og ulogiske forslag stiller socialistisk folkeparti og socialdemokratiet sit forslag til beslutning, som er en klar konsekvens af loven af 1973. Vi har fået bekræftet fra ministeren i anden forbindelse, at der ikke er noget fortilfælde, hvor en minister på dette område ikke har accepteret den selvstændige styrelses indstilling, nemlig Danmarks Radios, radiatorådets indstilling til folketingets finansudvalg med hensyn til licens og indtægter. Det, man gør her i første række fra statsministerens side og i anden række fra kulturministerens side, er, at man spiller med sine muskler og fortæller, at nu skal vi nok fortælle Danmarks Radio og radiatorådet, hvad de skal gøre på dette område. Det er klart formuleret i loven, at det i første række er et udspil fra radiatorådet, hvorefter det ekspederes af ministeren til finansudvalget til dets afgørelse.

Uenigheden med hensyn til den reelle effekt er ikke særlig udtalt. I den periode, vi taler om, fra 1. april 1984 til 31. december 1984, drejer det sig om 9 kr. for et farvefjernsyn, 4 kr. for et sort-hvidt fjernsyn, og for radio er der ingen forskel. Det er det, striden drejer sig om, og statsministeren har kastet ud, at nu skal det sandelig være, som han synes, og kulturministeren har altså i denne sag fulgt hans råd. Vi mener, at denne behandling er urimelig, den er farlig, fordi den åbner adgang for et princip, som vi mener er forkasteligt, og som ikke er i overensstemmelse med loven.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at et led i dette forlig er, at opkrævningsformen ændres en smule for den periode, vi taler om, idet forudsætningen for ikke at få en større forhøjelse end det, der nu er aftalt, de 5,1 pct., var, at man opkrævede licensen for 3 kvartaler samtidig og derved fik en teknisk besparelse på en halv snes millioner kroner. Det vedstår vi på samme måde, som vore venner

i radioen har gjort, og det flertal, der står bagved, men det er klart, at der er nogle mennesker, der vil føle det lidt belastende. Vi håber, at det klares, fordi det reelt indebærer, at licensen stiger det beløb mindre, som man sparer rent teknisk.

Socialdemokratiet og den socialdemokratiske folketingsgruppe vil selvfølgelig anbefale tinget og tingets flertal – vi regner med, at der er tale om et sådant – denne indstilling, som er formuleret i beslutningsforslaget, fremsat af SF og socialdemokratiet. Vi mener, at det er sagligt og velbegrunderet og acceptabelt for det, der præsteres fra Danmarks Radios side. Vi mener, at konsekvensen af dette må være accept af begrebet, at dette er en selvstændig og offentlig institution, men her er vi altså ikke enige med ministeren i hendes fortolkning af loven.

Gammelgaard (KF):

Som de øvrige regeringspartier afviser det konservative folkeparti de foreliggende forslag til folketingsbeslutning. Vi støtter det aktstykke, kulturministeren har fremsendt til behandling i finansudvalget. Det gør vi ud fra den betragtning, at når der i indeværende år sker en licensforhøjelse på 13 pct. i Danmarks Radio, så mener vi, at det er mere end passende, at man nøjes med 4 pct. næste år. Disse 4 pct. svarer til indkomstudviklingen i samfundet og giver i øvrigt efter vor opfattelse rimelige udviklingsmuligheder for Danmarks Radio. De 4 pct. dækker altså de indkomststigninger, der bliver tale om.

I øvrigt vil jeg gerne erindre om udviklingen i de offentlige udgifter i almindelighed. Det fremgår af den netop offentliggjorte »Budgetredegørelse 1983«, at der er tale om noget nær nulvækst i de offentlige udgifter i 1983, og det fremgår endvidere, at regeringen har valgt at tilrettelægge udgiftspolitikken ud fra en mere langsigtet strategi, som på én gang sænker niveauet for de offentlige udgifter med 3 pct. brutto med virkning fra 1984 og så vidt muligt omlægger de udgiftsregulerende mekanismer med henblik på at realisere en planlagt nulvækst i de følgende år. På denne baggrund må jeg nok sige, at det ville se meget mærkeligt ud, såfremt Danmarks Radio som en art stat i staten udvikler sig helt uden kontakt med den øvrige udgiftsudvikling inden for det offentlige.